

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie ze skargi D. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 września 2006 r., sygn. akt XIII Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa L. i H. małżonków M.

przeciwko D. J., M. J., A. J. oraz A. K.

o ustalenie zakresu służebności i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2008 r.,

zażalenia pozwanej D. J.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. XIII Wydział Cywilny z siedzibą w S. z dnia 27
sierpnia 2007 r., sygn. akt XIII WSC (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2007 r. odrzucił dwie skargi, tj. skargę z dnia 15 stycznia 2007 r. oraz z dnia 10 czerwca 2007 r., wniesione przez D. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia tegoż Sądu z dnia 19 września 2006 r. w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania. Sąd uznał obie skargi za niedopuszczalne ze względu na niewykorzystanie przez skarżącą z możliwości wzruszenia postanowienia z dnia 19 września 2006 r. w drodze przysługujących jej środków prawnych. W zażaleniu skarżąca wносиła o uchylenie

zaskarżonego w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Dopuszczalność skargi uzależniona jest od wykazania przez stronę, że skorzystała ona ze wszystkich środków procesowych lub że środki te nie przysługują jej w tej sprawie. Oznacza to, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, że prawidłowe skorzystanie z przewidzianych środków prawnych nie przyniosło zamierzonych rezultatów. Niezbędne jest przedstawienie wyczerpującego wyводу i oparcie go na przekonującym uzasadnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Trafnie zauważa Sąd Okręgowy, że od postanowienia z dnia 19 września 2006 r. odrzucającego skargę D. J. o wznowienie postępowania przysługiwało skarżącej zażalenie do Sądu Najwyższego. Zażalenie zostało wniesione, lecz w wyniku błędnego skierowania go do Sądu Apelacyjnego podlegało ono odrzuceniu. W przedmiotowej sprawie istniała zatem możliwość wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, z czego skutecznie skarżąca nie skorzystała.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).